ဘုမ္မာဝတီစာပေ

ပင်းဒိင်

မန္တာရီး

အစ်မတော်မနုစာရီနှင့်ပတ်သက်၍

ကျွန်ုပ်သည် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် မတိုင်မီကပင် မနုစာရီကို သိကျွမ်းခဲ့ရ၏။

မနုစာရီ၏ ဉာဏ်ပညာကို မြတ်နိုးခဲ့ရ၏။ မနုစာရီ၏ ထက်မြက်မှုကို လေးစားခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် မနုစာရီသည် ကျွန်ုပ်အား နှိပ်စက်လှဘိ၏။ သူ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် များ စွာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်၌ပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေးသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့၏။

နှစ်အတန်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မနုစာရီအား မေ့လျော့ခဲ့၏။ လျစ်လျူရှုခဲ့၏။ ထိုအခါ၌ မနုစာရီသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ယပ်ခေါ်ပြန်၏။ ထိုအခါ၌ လည်း ကျွန်ုပ်သည် အမှတ်မရှိ၊ မနုစာရီအား တစ်ဖန်လေးစားမိပြန်၏။ မြတ်နိုးမြဲ မြတ်နိုးမိပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ လည်း ကျွန်ုပ်အား ဒုတိယအကြိမ် နှိပ်စက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းနင် မပေးဘဲ တန်းဖြုတ်၍ ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ကွဲပက်လက်နှင့် ကျန်ခဲ့ရ၏။

ယခုတစ်ဖန် မနုစာရီသည် ကျွန်ုပ်အား အလွန်လှပသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေပြန်၏။ သွယ်လျသော လက်ချောင်းများ ဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်ပြန်၏။ မနုစာရီသည် ကျွန်ုပ်လေးစားသော ကျွန်ုပ်၏ အစ်မတော် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် မည်သို့ ပြုရမည် မသိ။ ကျွန်ုပ်သည် မနုစာရီနှင့် ပက်သက်၍ ဘာကိုမျှ ဆောင်ရွက်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

သို့လင့်ကစား သူသည် လေးစားအပ်၏။ မြတ်နိုးအပ်၏။

ထို့ကြောင့် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ပင် ဤအမှာ စာကို ရေးပေးလိုက်ရပေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မကာ

မင်းသိခ်

*

ကြီးစွာသော နာကြည်းမှုအား အဖိုးအခမူ၍
ဤလက်ဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်၏။
မောင်တော်အတိတ်တျာနှင့် နီးရပါစေသတည်း။

မနုစာရီ

(၁)
ရတနာဂီရိရောက် ပန်းတဉ်းဝန်၏ လက်ဆောင်
သို့မဟုတ်
လိုရမည်ရ မှာ ရသော စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝင်ငွေအားဖြင့်လည်း အတော်အသင့် ဟန်ကျ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း များ စွာဝါသနာ ရှိသော စပါးအဝယ်တော်အလုပ်ကို မလွှဲမရှောင်သာ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ လွန်စွာ သစ္စာရှိသော ကျွန်ုပ်၏ လက်စွဲတော် တပည့်ကလေး ' ဂျပုပိုင်းမောင် ' နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့ မအူကုန်းရပ်တွင် တိုက်ခန်း တစ်ခန်း ငှားရမ်း၍ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့၏။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသည် အထိ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်မျှမလုပ်ဘဲ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်မရှိသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့သော ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဆက်လက်သည်းခံခြင်း မပြုနိုင်သည့်အဆုံး၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကြံပေး ချက်အရ ပစ္စည်းအထူးအဆန်းကလေးများ နှင့် ပန်းချီ၊ ပန်းပုရုပ် စ

သည် တို့ ရောင်းချသည့် ကျူရီယိုဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ် ရောင်းချခဲ့လေသည် ။

ရောင်းဝယ်ရေးအတတ်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် ပူးတွဲ၍ ခေါ်တတ်ကြသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဈေးရောင်းခြင်း၊ ဈေးဝယ်ခြင်း အတတ်သည် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အတူတူပင်ဖြစ်သည် ဟု သဘောပိုက်ခဲ့သော်လည်း ဆိုင်ဖွင့်ပြီး များ မကြာမီ ရောင်းခြင်းနှင့် ဝယ်ခြင်းသည် တူမလိုလိုနှင့် များ စွာ ကွဲပြားခြားနားကြောင်းကို နားလည် သဘောပေါက်မိခဲ့ပါတော့သည် ။၍ ၍

ကျွန်ုပ်၏ နားနှင့်ပါးစပ်တို့ သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဝယ်သူအဖြစ် ရှိစဉ်က အလွန်သွက်၊ အလွန်လျင်လှ သော်လည်း အရောင်းသမား အဖြစ်၌ မူ လုံးဝလောက်နီးနီး အသုံးဝင်ခြင်း မရှိလှပါ။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိသည် လည်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အလွန်လည်ပါပေသည် ဆိုသည့် စပါးပွဲစား များအား ချောင်းမြောင်းရာ၌ များ စွာ အသုံးဝင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အရောင်းသမား ဖြစ်ရသည့် အခါ၌ မူ ဝယ်သူဟုတ်၊ မဟုတ်ပင် ခွဲခြား၍ မကြည့်တတ်လောက်အောင် ညံ့ဖျင်း၍ လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ဖွင့်စ လအနည်းငယ်အထိ ကျွန်ုပ်၏ ကျူရီယိုဆိုင်သည် ခပ်ထိုင်းထိုင်း၊ ခပ်အအ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာ၌ ကျွန်ုပ်ကို ခင်မင်သော ဂျူးလူမျိုး ပွဲစားကြီး မစ္စတာဇီယွန်၏ ကူညီပြသမှုကြောင့် နောင်တွင် ကျွန်ုပ် မျက်စိ၊ နားနှင့် ပါးစပ်တို့ သည် ဈေးဝယ်သူကို ကွိခနဲနေအောင် အရအမိ ဖမ်းနိုင်လာခဲ့ပေသည် ။

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် လူပုလေးဝိုင်းမောင်သည် စပါးအဝယ်တော်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ် အနယ်နယ်၊ အရပ်ရပ် လှည့်လည်ခဲ့စဉ်က အတော်အ

တန် အသုံးဝင်ခဲ့သော်လည်း ကျူရီယိုဆိုင်လုပ်ငန်း၌ မူ ဘာတစ်ခုမျှ အသုံးပြု၍ မရခဲ့ပါ။ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ လက်ဖက်ရည် မှာ ပေးခြင်း၊ လခပေးစားသော ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းချိုင့်ယူခြင်း စသည့် တောက်တိုမည်ရ အလုပ်များ နှင့် ကျွန်ုပ်မွေးမြူထားသည့် ' တိုးလိုက် 'နှင့် ' တိုးဟောင် ' ဆိုသော ခွေးဝဲစားနှစ်ကောင်အား အစာကျွေးခြင်း၊ အခြား ခွေးများ နှင့် ကိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်၏ ခွေးများ ဘက်မှ ကူ၍ အခြားခွေးကို ဝင်ရိုက်ခြင်း စသည့် ဟန်မကျသော အလုပ်များမှ လွဲ၍ ဆိုင်အတွက် မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်ပါ။

အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် စာတိုက်တွင် ကျွန်ုပ်နာမည်နှင့် ရောက်ရှိလာသော ပါဆယ်ထုပ်များကို သွားရောက် ရွေးယူရသော အလုပ်ပင် ခိုင်း၍ မဖြစ်အောင် လူရည်လူသွေး ညံ့လှပါတော့၏။

ဆိုင်ဖွင့်စကာလများ တွင် ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အရောင်းထိုင်းသည် ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ဆိုင်လုပ်ငန်းအား ကိုယ်ခွဲမရှိ လုပ်နေရသဖြင့် ထင်တိုင်းမပေါက်သည် ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဝါသနာပါသည့်အလုပ် မဟုတ်သည် က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျူရီယိုဆိုင်အလုပ်ကို များ စွာ စိတ်ပျက် ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထိုလုပ်ငန်းကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာမိတော့၏။

ကျူရီယိုဆိုင်လုပ်ငန်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားလာရသည့် အကြောင်းအား စာဖတ်သူတို့ ရပ်စားမိစေရန် ကျူရီယိုဆိုင်၏ သဘာဝကို ရှင်းပြပါမည်။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ကျူရီယိုဆိုင် ဟူ၍ စတင်တည်ခင်း ရောင်းချသူများမှာ ဂျူးလူမျိုးများ ပင် ဖြစ်သည် ။ ဂျူးဆိုသည့် လူမျိုးများမှာ သူ့တွင် ရှိသော မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမဆို အမြတ်တင်၍ ရောင်းရန် အစဉ်သဖြင့် စိတ်

ကူးနေသော လူမျိုးပင် ဖြစ်၏။ မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်စေ ဂျူးလက်ရောက်သွားလျှင် ဝယ်သူကြိုက်၍ ဈေးကြီးပေးရသောအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတော့၏။ ဈေးရောင်းပညာ တတ်ကျွမ်းသော ဈေးသည လူမျိုး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဂျူးလူမျိုးတို့ သည် သူတို့ ထံ၌ ရှိသော အိုးစုတ်၊ ခွက်စုတ်၊ ပန်းကန်ဟောင်း၊ စားပွဲခုံဟောင်း စသည့်တို့ ကို ထုတ်ပြီး ဆိုင်ခင်းရောင်းချရာမှ အစပြု၍ ကျူရီယို ဟူ၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျူရီယိုဆိုင်တစ်ဆိုင် မည်မည်ရရ ဖြစ်နိုင်ရန် ပစ္စည်းရှာဖွေရသော အလုပ်မှာ လည်း လွယ်ကူလှသော လုပ်ငန်း မဟုတ်။ သတင်းအစအန၊ သဲလွန်စ အသေးအဖွဲကလေးများ ပေါ်တွင် အခြေပြု၍ လိုက်လံရှာဖွေ ဝယ်ယူရခြင်းဖြစ်ရာ အမဲလိုက်ရသော မုဆိုးလုပ်ငန်း၊ ဝရမ်းပြေးလူဆိုးကို လိုက်ရသော စုံထောက်လုပ်ငန်း စသည် တို့ နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ ရသေ့စိတ်ပြေ သဘောရှိခြင်းကြောင့် ပျော်သလိုလို ဖြစ်လာ မိ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေခဲ့ရသော ပစ္စည်းအထူးအဆန်း အမြောက်အမြားအနက်မှ စာဖတ်သူတို့ ကျူရီယိုဆိုင်၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သဘာဝကို ပို၍ ရိပ်စားမိရန် ပစ္စည်းလေးတစ်ခုအကြောင်းအား တင်ပြပါအံ့။

သီပေါမင်းပါတော်မူစဉ်က သီပေါမင်းနှင့်အတူ ဟေမန်၊ ဝဿန်၊ ဂိမာန်၊ နွေဦး ဟု ခေါ်သော အပျိုတော် ကလေးများ လိုက်ပါခဲ့ရှာ၏။ ရတနာဂီရိတွင် နေစဉ် ယင်းအပျိုတော်ကလေးများ နှင့် သီပေါမင်း၏ မိဖုရား ထိပ်စုဖုရားလေးတို့ သည် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြ၏။

အပျိုတော်ကလေးများ သည် မိဖုရားသည် နန်းကျဘုရင်၏ မိဖုရား

ဘဝရောက်သည့်တိုင်အောင် အမိန့်

အမိန့်အာဏာ သုံးလွန်းသည် ဟု မကျေမနပ်ဖြစ်ကြ၏။ မိဖုရားက လည်း အရှင်သခင် နိမ့်ပါးသည့်အခါ၌ ကျေးကျွန်တို့ က မရိုမသေမခန့် မညား ပြုရမည်လားဟု ရာဇမာန် ရှတော်မူ၏။

ယင်း မကျေနပ်မှုအား ပို၍ အခြေအနေ ဆိုးသွားအောင် ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းတစ်ခုက ရှိ၏။

ထိုအကြောင်းကား သီပေါဘုရင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသော ပန်းတ ဉ်းဝန်က အရှင်သခင်ကို မခန့်မညား ပြုရပါမည်လားဟု အပျိုတော်က လေးများကို တစ်ယောက်စီခေါ်၍ ဆံကိုဆွဲကာ တံတောင်ဖြင့် ထောင်း ဆုံးမလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အပျိုတော်များ သည် အဆုံးမရက်စက်သော ပန်းတဉ်းဝန်ကို ဆန္ဒပြ သည့်အနေနှင့် အလုပ်မလုပ်ကြဘဲ တစ်ပတ်ကြာမျှ ထိုင်သပိတ်မှောက်ကြတော့၏။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သီပေါမင်းက ပ န်းတဉ်းဝန်ကို အပျိုတော်ကလေးများ ကျေနပ်သည် အထိ ပြန်လည် ချော့မော့ရန် အမိန့်တော် မှတ်လိုက်တော့၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းတဉ်းဝန်သည် မိုးကြိုးဖြင့် မြေအိုးသဏ္ဍာန် အိုးက လေးလေးလုံး ခတ်လုပ်၍ အပျိုတော်ကလေးများအား လက်ဆောင်ပေး ကာ ချော့မော့၏။ ထိုအိုးကလေးသည် ဥသျှစ်သီးအရွယ်ခန့် ရှိပြီး ပန်းပြောက်ပန်းခက်များ ဖြင့် ဝေဆာ၍ လွန်စွာ လှပသည် ဟု ဆို၏။

အိုးကလေးတစ်လုံးစီ ရကြသော အပျိုတော်များ သည် ဆံပင်ဆွဲ၍ တံတောင်ဖြင့် ထောင်းထားသည့် ပန်းတဉ်းဝန်ကို ချက်ချင်း စိတ်ကော က်ပြေသွားကြသည် ကို ထောက်လျှင် ပန်းတဉ်းဝန်၏ အိုးကလေးများ မ ည်မျှ လက်ရာမြောက်သည် ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏။

“ မြေအိုးမှာ လည်း ဒီလို ပန်းပြောက်ပန်းခက်တွေပါရင် အိုးဟာအလွန်လှသပေါ့။ သည် လို အိုး လှဖို့ ကလည်း အိုးထိန်းသည် ဟာ လက်ခတ်နဲ့ ရိုက်ရတယ်ကွဲ့၊ အရိုက်ကောင်းလေ အိုးဟာ လှလေပေါ့ကွယ် ”

“ အိုးနာအောင်၊ အိုးအက်အောင်၊ အိုးကွဲအောင်ဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့တော့ ဘယ်အိုးထိန်းသည် မှ သူတို့ အိုးတွေကို မရိုက်မပုတ်ကြပါဘူးလေ။ သူတို့ အိုးကလေးတွေ လှသွားအောင် တင့်တယ်သွားအောင် ရိုက်ကြတာချည်းပဲပေါ့ မယ်မင်းကလေးတို့ ရယ် ”

ပန်းတဉ်းဝန်ကလည်း သူ၏ လက်ဆောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းရှင်းနှင့်တိုတိုပင် ကွမ်းဝါးရင်း တစ်လုံးချင်း မိန့်လိုက်ပြန်ရာ အပျိုတော်ကလေး လေးဦးမှာ ပို၍ ကျေနပ်သွားကြပြီး အရှင်နှစ်ပါးနှင့်တကွ ပန်းတဉ်းဝန်ကို ရိုသေ ခန့်ညားလာကြသည် ဟု ကျွန်ုပ် ကြားခဲ့မှတ်ခဲ့ဖူး၏။

စာဖတ်သူတို့ ကလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကဲ့သို့ပင် ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။ သို့ရာ၌ ပန်းတဉ်းဝန်၏ အမျက်ဖြေလက်ဆောင် မိုးကြိုးအိုးကလေးများကိုမူ မြင်ဖူးသူ ရှားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ စာဖတ်သူတို့ ထဲ၌ ထိုအိုးကလေးများကို မြင်ဖူးသူလည်း ပါကောင်းမှ ပါပေမည်ဟု ယူဆပါသည် ။

ရှားမှ ရှားသော ထိုမိုးကြိုးအိုးကလေးတစ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျူရီယိုဆိုင်တွင် ရောင်းချရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရဖူး၏။ ဆိုင်ရှိ မှန်ဗီရိုထဲ၌ လည်း ရောင်းချရန် တင်ပြခဲ့ဖူးသော ကင်းဘရိတ် တက္ကသိုလ်မှ အရှေ့တိုင်းရာဇဝင်ပါမောက္ခတစ်ဦး မြန်မာပြည်သို့ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့စဉ်က ထိုအိုးကလေး ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျူရီယိုဆိုင်ကလေးသို့ လေးခေါက်တိတိ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ခဲယဉ်းစွာရှာဖွေခဲ့ရသော မိုးကြိုးအိုးကလေးကို ပါ

မောက္ခကြီးက သုံးထောင်အထိ ပေး၍ ဝယ်ရှာသည် ။ ကျွန်ုပ်က ငါး ထောင်ဈေးခေါ်၍ တင်းခံလိုက်သဖြင့်သာ အရောင်းအဝယ်မတည့်ဘဲ ရှိခဲ့ကြ၏။ (ထိုအချိန်လောက်က မောရစ်မိုင်းနား ကားတစ်စီးမှ သုံးထောင်ထက် များ စွာ မပိုသေးသော အခါဖြစ်ရာ ပါမောက္ခကြီးပေးသော ဈေးနှုန်းကို ချိန်ဆကြည့်စေလို၏။)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိုးကလေး ရရန်အတွက် သုံးနှစ်ခန့် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေခဲ့ရသဖြင့်သာ ဤမျှ ဈေးတင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိုးကြိုးအိုးကလေးတစ်လုံး မြန်မာပြည်၌ ရှိသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားမိကတည်းက လိုက်ခဲ့ရ၏။

အပျိုတော် ဝဿန်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန် လာပြီး မော်လမြိုင်၌ ခေါင်းချသွားရှာသည် ။ ကျန်သုံးဦးသာလျှင် အိန္ဒိယပြည်၌ အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်သွားကြသည် ဟု သိရ၏။ ထို့ကြောင့် အပျိုတော် ဝဿန်၏ မြစ်တော်သူ မြမြဆိုသည့် သူနာပြု ဆရာမလေးထံတွင် ရှိသည် ဟု ကြားရလျှင် ကြားရခြင်း ကျွန်ုပ်သည် မြမြကို မော်လမြိုင်ဆေးရုံတွင် သွားရောက် ရှာဖွေတွေ့ဆုံရ၏။

မြမြနှင့် တွေ့ပြန်တော့လည်း သင်တန်းတက်ရောက်စဉ်က သူ၏ သူငယ်ချင်းမကို အပ်နှံထားခဲ့သော ပစ္စည်းများ တွင် ထိုအိုးကလေးပါပါရှိကြောင်း၊ သူ၏ သူငယ်ချင်းမ ဂျင်နီဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် သင်တန်းမှ သူမပြန်မီ၌ပင် အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းပါပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ လိုက်ပါသွား၏။ သူ၏ အခြားပစ္စည်းများ ပင် ပြန်၍ မရကြောင်း စသည့် မရေမရာ သတင်းများကြောင့် မိုးကြိုးအိုးကလေး၏ သဲလွန်စများ သည် ရဲတိုက်ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ပြိုပျက်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် အဆက်မပြတ် နားစွင့်နေသော ကျွန်ုပ်၏ နားသို့ ထိုအိုးက လေးသတင်းများ သည် ထပ်မံ ရိုက်ခတ်လာပြန်သည် ။ သတင်းရတိုင်း လည်း ကျွန်ုပ်သည် အလျှော့မပေးဘဲ ဒဏ်ရာရထားပြီး ထွက်ပြေး သွား သော သားကောင်နောက်သို့ တောလိုက်ကောင်းသော မုဆိုးလိုက်သကဲ့ သို့ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသတင်းများကို အခြေပြု၍ တရစပ်လိုက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ပန်းတဉ်းဝန်၏ မိုးကြိုးအိုးကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဖွဲလုံ့လကို လက်မြှောက်ရပါတော့သည် ။

ကျွန်ုပ်သည် သူနာပြုဆရာမ ဂျင်နီ မြန်မာပြည်၌ ရှိ မရှိ၊ သေချာရန် အတွက် ကျန်းမာရေးဌာနသို့ ချဉ်းကပ်ရတော့သည် ။ ထိုအချိန်က ကျန်း မာရေးဌာနတွင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ခန့်ထားသော သူနာပြု ဆရာမ များ ၏ စာရင်းကို မဆိုထားဘိ၊ အလွန် အရေအတွက်နည်းသော ဆရာ ဝန်များ ၏ စာရင်းကိုပင် တစ်နေရာတည်း၌ ကြည့်ရှု၍ ရနိုင်သော(Shee Roll) ခေါ် စာရင်းချုပ်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့မြင်ခဲ့ရဘူးပါ။ မြို့အလိုက် ပြုစုထားသော စာရင်းများ ၊ ဆေးရုံအလိုက် ပြုစုထားသော စာရင်းများမှာ လည်း ထိုဌာနရှိ အရာရှိသည် လည်းကောင်း၊ စာရေးစာချီများ သည် လည်းကောင်း သေချာဂဏ ပြုလုပ်ထားသည် ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ဟိုစာရေးထံတွင် တချို့တစ်ဝက်၊ သည် စာရေးထံတွင် တချို့တစ်ဝက် စသည် ဖြင့် မပြည့်မစုံ တွေ့ရပါသည် ။ ကျွန်ုပ် ထင်ပါသည် ။ မိမိ၏ ဌာနတွင် ဆရာဝန် မည်မျှ ခန့်ထားကြောင်းကိုပင် ထိုဌာန၏ မင်းစေ ပြာတာမှ ဝန်ကြီးတိုင်အောင် ဖြေဆိုနိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်မှ ရှိလိမ့်မ ည်ဟု မထင်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂျင်နီဆိုသော သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးကို တွေ့ရှိရေး အတွက် စာကူးရန် ယာယီအဖြစ် ကျွန်ုပ်ငှားရမ်းထားသူ နှစ်ဦးနှင့် ကျွန်ု

ပ်ပါ တစ်လတိုင်တိုင် ကျန်းမာရေးဌာနရုံးအသီးသီးမှ သူနာပြုဆရာမ များ ၏ အမည်နှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဆေးရုံစာရင်းများကို ကူးယူစုဆောင်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ဆေးရုံများ နှ င့် ယင်းဆေးရုံများ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော သူနာပြုဆရာ မ တို့ ၏ စာရင်းချုပ်တစ်စောင်အဖြစ် ရရှိခဲ့ပါသည် ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာရင်း၌ ဂျင်နီဆိုသော သူနာပြုဆရာမလေး သုံး ယောက်ကို တွေ့ရှိရာတစ်ဦးမှာ ဗန်းမော်ဆေးရုံ၌ ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးမှာ မ အူပင်ဆေးရုံ၌ ဖြစ်၏။ အခြားတစ်ဦးမှာ အင်းစိန်ဆေးရုံမှ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနီးဆုံး အင်းစိန်ဆေးရုံမှ အစ အဝေးဆုံး ဗန်းမော် ဆေးရုံအထိ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ဂျင်နီများကို တွေ့ဆုံခဲ့သော်လည်း ထိုသုံးဦးစလုံးမှာ အပျိုတော် ဒေါ်ဝဿန်၏ မြေး သူနာပြုဆရာမ မြမြ၏ သူငယ်ချင်း ဂျင်နီများ မဟုတ်ကြောင်း သိရပါသည် ။

ဖွဲ့ည့်သောသူသာ ဖြစ်ပါက ထိုအချိန်၌ မိုးကြိုးအိုးကလေးကို လက် လွှတ်ရလေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် လည်း အစပထမတွင် လက်လျှော့တော့ မည်ဟု စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း ‘ ငုပ်မိသဲတိုင် ’ ဆိုသော စကားအ ရ အလျှော့မပေးဘဲ ဆက်၍ ကြံပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်းမာရေးဌာနတွင် စာရင်းများကူးခဲ့စဉ်က သိကျွမ်းခဲ့ရ သော ပြာတာ မင်းစေကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စိန်ပေါကျောင်းအနီး ဘ တ်စ်ကားမှတ်တိုင်၌ တွေ့ရာ သူကပင် စ၍ ‘ ဦးလေး သူနာပြုဆရာမ တွေ စာရင်းကူးယူတာဟာ စစ်ဆေးရုံက စာရင်းတွေ ပါသလား’ ဟု ကျွ န်ုပ်ကို မေးပါသည် ။ ကျွန်ုပ်က မပါရှိကြောင်း ပြောရာ သူက စစ်တပ်မှ သူနာပြုဆရာမစာရင်းသည် ကျန်းမာရေးဌာနတွင် ပါရှိခြင်းမရှိဘဲ စစ် တပ်၏ အရာရှိများ စာရင်း၌ ပါရှိကြောင်း ပြောကြားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်

သည် ထိုပြာတာလေး၏ နှံ့စပ်မှုကို များ စွာ လေးစားသွား၏။ ကျွန်ုပ်၌ သာ ခန့်အပ်နိုင်သော အာဏာရှိပါမူ ထိုအချိန်၌ ယင်းပြာတာကလေး အား ထိုဌာန၏ ညွှန်ကြားရေးဝန် နေရာလောက်ကို ခန့်ထားလိုက်ချင်မိ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပြာတာကလေး၏ အမည်ကို မမေ့ပါ။ သူ့ကိုလည်း များ စွာ ရင်းနှီးသွားမိတော့၏။ ထိုသူငယ်၏ အမည်ကား ‘ မောင်မြတ်ကြွယ်’ ဖြစ်၏။ သူ၏ အမည်ကို ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါ မျှ မေ့ပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မြတ်ကြွယ် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေး ရုံသို့ သွားရောက်၍ စစ်တပ် သူနာပြုဆရာမများ ၏ စာရင်းကို ကူးရပြန် ၏။

စစ်တပ်သည် စာရင်းအင်းထားသိုရာ၌ အခြားဌာနများ ထက် သေချာမှုရှိသည် ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံတစ်ခုတည်း၌ပ င် မြန်မာပြည် စစ်တပ်တစ်ခုလုံး၌ ရှိသော စစ်ဆေးရုံများ ၏ စာရင်းကို လည်းကောင်း၊ သူနာပြုစခန်းများ ၏ စာရင်းကို လည်းကောင်း၊ ခန့်အပ် ထားသော ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမများ စာရင်းကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ ရရှိသော (War Establish Prade State) ခေါ် စာရင်းကြီးတ စ်စောင် ပြုလုပ်ထား၏။ သူတို့ ၏ အဆိုအရ သူတို့ ထံ၌ မြန်မာပြည် အ ရပ်ရပ်ရှိ စစ်တပ်များ သို့ ထုတ်ပေးခဲ့သော ‘ အမ်ပီ ’ ခေါ် ကိုးဆယ့်ခြော က်ပါးပျောက် ဆေးပြားကလေးများကိုပင် အတိအကျ မည်သူ ဘယ်နှပြားသောက်သုံးခဲ့သည် ကို စာရင်းပြုထားလျက်ရှိသည် ဟု ဆို၏ ။ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည် ။

အဘယ်ကြောင့်မူ ကျွန်ုပ်ကို လွန်စွာ အလုပ်ပေးခဲ့သော ဂျင်နီကို သူ

တို့ ၏ စာရင်း၌ တွေ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဒု-ဗိုလ်ဂျင်နီ (သူနာပြု)

မေမြို့စစ်ဆေးရုံ

(မှတ်ချက် - ယခု ဖော်ပြသော ဇာတ်လမ်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာက ဇာတ်လမ်းဖြစ်သဖြင့် ယခင်ကာလများက အခေါ်အဝေါ်များ ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ယခုအခါတွင် မေမြို့သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့ဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်လျက် ရှိသည် ။)

ကျွန်ုပ် ရှာဖွေလျက်ရှိသော ဂျင်နီ ဟုတ် မဟုတ်ကိုလည်း စစ်တပ်သုံး ဝါယာလက်ဖြင့်ပင် ထိုစစ်ဆေးရုံက ကူညီ၍ မေးပေးခဲ့၏။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့လိုသော မြမြ၏ သူငယ်ချင်း သူနာပြုဆရာမလေး ဂျင်နီမှာ ဒု- ဗိုလ်ဂျင်နီပင် ဖြစ်ကြောင်းကို သေချာစွာ သိရတော့၏ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့၌ မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) သို့လိုက်၍ သွား၏။ ဂျင်နီနှင့် ပက်ပင်းတွေ့ကာမှ ပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဝအား ခြေနှင့်တအား ဆောင့်၍ ကန်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

“ အန်ကယ်ပြောတဲ့ အိုးကလေးတော့ မြမြအပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ပါတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိုးကလေးကို ဂျင်နီတို့ အနေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းလို့ လည်း မထင်မှတ်ခဲ့ပါဘူး။ သူအပ်ထားခဲ့ကတည်းက ဒီလိုပဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ဂျင်နီယောကျ်ားဟာ အဲဒီအိုးကလေးကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်အဖြစ် အသုံးပြုတတ်တာကလွဲပြီး ဂျင်နီတို့ အဖို့ အဲဒီဟာလေးကို မှတ်မှတ်သားသား လေးလေးစားစား မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဂျင်နီအထင်တော့ အဲဒီအိုးလေးဟာ မော်လမြိုင်နေစဉ်ကတည်းကပဲ ပျောက်သွားပြီလို့ ထင်ပါတယ် အန်ကယ် ”

ကျွန်ုပ်သည် အရှာကြီး ရှာခဲ့ရသော ဂျင်နီကို တွေ့ပြန်တော့လည်း ကျွန်ုပ်၏ မျှော်လင့်ချက် အစို့ အညှောက်များ သည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ရေနွေးပူနှင့် လောင်းသတ်ခံရသကဲ့သို့ လုံးဝ မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ခဲ့ရတော့၏။

ဂျင်နီကို ကျွန်ုပ် မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေခဲ့ရသည် ကို ပြော မပြခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးရှိ သူနာပြုဆရာမများ ၏ အမည်ကို အလွတ်လောက်နီးနီးပင် ရရှိနိုင်လောက်အောင် သူနာပြုဆရာမများ ၏ စာရင်းကို မွှေနှောက်၍ ဂျင်နီကို ရှာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ခက်ရာခက်ဆစ် ရှာဖွေပြီး တွေ့ရသော ဂျင်နီကလည်း ကျွန်ုပ်လိုချင်လှသော မိုးကြိုးအိုးကလေးကို မဆိုထားဘိ တွေ့နိုင်သော သဲလွန်စကိုပင် ပေးနိုင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ရုံမျှမက ကျွန်ုပ်ကိုပင် စိတ်ဓာတ် အကျကြီးကျအောင် ပြုလုပ်သကဲ့သို့လည်း ရှိ၏။

ကန္တာရအတွင်း ရေပြတ်သောသူသည် အဝေးမှ မြင်ရသော ရေကန်သို့ ရှိစုမဲ့စု ခွန်အားဖြင့် အရောက်သွားခဲ့ရာ ရေကန်ဆီရောက်ကာမှ ရေမဟုတ်ဘဲ သဲကျင်းကြီး ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ရူးသွပ်သွားကြသော သဲကန္တာရ အရူးများ အကြောင်းကို စာထဲ၌ ကျွန်ုပ် မကြာခဏ ဖတ်ခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျင်နီထံမှ စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ခဲ့ရတော့၏။ လူတို့ ၏ ကံကြမ္မာသည် ထူးဆန်းလှဘိ၏။ ကျွန်ုပ် အရှာကြီးရှာခဲ့သော မိုးကြိုးအိုးကလေးသည် မရှာတော့ပါဘူးဟု လက်လျှော့လိုက်တော့မှ ပင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရထားပေါ်၌ အိုးကလေးကို ရှာဖွေခဲ့သော အချိန်၊ စရိတ်စက၊ လူပင်ပန်းမှု၊ စိတ်ပင်ပန်းမှုများကို ပြန်လည်၍ စဉ်းစားပြီးနော

က် ငါနှင့်မထိုက်လို့ နေမှာ ပါပဲလေဟု သဘောပိုက်ကာ ထိုအိုးကလေးကို နောက်နောင်၌ မရှာဖွေတော့ပါဘူးဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆုံးဖြတ်လိုက်သော စိတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို များ စွာ ချမ်းသာမှုကို ပေး၏။ အလုပ်တာဝန်ကြီးတစ်ခု ပေ့ါသွားသကဲ့သို့လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအိုးကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားခဲ့သမျှ သဲလွန်စများကို အပြီးတိုင် မေ့ပစ်ရန်၊ ကြိုးစားရန်မှ တစ်ပါး ကျွန်ုပ်၌ အခြားပြုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ပေ့ါပါးရွှင်လန်းစွာပင် ထိုရထားကို စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ဝင်ခါနီး လေးထောင့်ကန်ဘူတာ၌ ရထားသည် ရပ်ရိုးထုံးစံ မရှိဘဲလျက် ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှေ့လာကြည့်ရာ ရန်ကုန်အဝင် ငမိုးရိပ်တံတားအနီး၌ ရထားတစ်စီး လမ်းချော်နေသဖြင့် ခေတ္တရပ်စောင့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည် ကို တွေ့ရတော့၏။

လေးထောင့်ကန် ဘူတာရုံကလေးအတွင်း၌ မူ အဒေါ်ကြီး သုံးလေးယောက်ခန့်သည် ခရီးသွားမည့်ဟန် တောင်းများ ၊ ပလုံးများ ဖြင့် ရထားစောင့်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုခရီးသွားမည့် အဒေါ်ကြီးများ ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် မျက်စိရောက် သွားပြန်၍ ကြည့်လိုက်မိရာ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေ့ါလိပ်ကြီးကို မီးပွားမကျစေရန် ခွက်ငယ်တစ်ခုဖြင့် ခံ၍ မြိန်ရှက်စွာ သောက်နေသည် ကို တွေ့ရတော့၏။ ထိုခွက်ငယ်ကို ထပ်၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိရာ အိုးကလေးတစ်လုံး သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲကာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့၏။ စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်ကိုမူ အနီးရှိ အမျိုးသမီးခရီးသည် တ

စ်ဦးအား ကြည့်ထားပေးရန် မှာ ကြားခဲ့၏။

အဒေါ်ကြီးထံသို့ ရောက်လျှင် အဒေါ်ကြီးကို ခွင့်တောင်း၍ ထိုအိုးက လေးအား တောင်းကြည့်ရာ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေလျက်ရှိသော မိုးကြိုးအိုးက လေးဟု အတပ်မပြောနိုင်သော်လည်း ထိုအိုးကလေးဖြစ်နိုင်လောက် သော လက်ရာနှင့် သဲလွန်စများကို တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်ုပ် မည်မျှအထိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည် ကိုမူ မဖော်ပြနိုင်တော့ပါ။

“ အဒေါ် ဒီဆေးလိပ်ပြာခွက်ကလေး ကျွန်တော့်ကို ရောင်းပါခင်ဗျာ ”

အဒေါ်ကြီးက ထူးဆန်းသလို ကျွန်ုပ်အား မော့ကြည့်ပြီးနောက် .....

“ ကျုပ်ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းမှာ မီးပွားလွင့်မှာ စိုးလို့ ကုလားအိမ် က ခဏယူလာတာပါတော် ”

“ အဲဒီကုလားကို ကျွန်တော့်ပြပါ။ ကျွန်တော် ဝယ်ပ့ါမယ် ”

ဘူတာရုံအတွင်းရှိ လူများ သည် ကျွန်ုပ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်း၍ ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်စီးလာခဲ့သော ရထားသ ည် ထွက်ရန် ဥသြဆွဲလိုက်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဥသြသံကိုမျှ မကြား တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်အား ကြည့်ပေးရန် မှာ ကြားခဲ့သော ရ ထားပေါ်မှ အမျိုးသမီးက ကျွန်ုပ်ကို ရထားထွက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အော်၍ ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်က မကြားချေ။ သို့သော် ဘူတာအတွင်းက လူများက ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်း၍ ပြောကြသည် ။ ရထားမှာ စ၍ ထွက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရထားနှင့် မလိုက်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်အား ပစ်ချပေးခဲ့ရန် ရထားပေါ်မှ အမျိုးသမီးကို အော်၍ ပြောလိုက်ရာ အမျိုးသမီးက ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်ကို မနိုင့်တနို င်နှင့် မကာ ပစ်ချထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အနီး၌ ရှိသော ကုလားမလေး

တစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံတစ်မူးပေး၍ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်ကို သွား၍ ကောက်ခိုင်း၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကမူ အိုးပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးနှင့်သာ အချီအချ ပြောနေ၏။

“ ခက်လိုက်တာတော်၊ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကျုပ်ဆေးလိပ်ခွက်ကိုမှ မရမက ဝယ်ချင်လို့ တဲ့ ။ ရထားပေါ်က တောင် ဆင်းခဲ့သတဲ့ တော်၊ ကြုံကြုံ ဖူးပါတော် ”

အဒေါ်ကြီးသည် ပြောလည်း ပြော၏။ ခွက်ထိုးခွက်လန်လည်း ရယ် လိုက်သေးတော့၏။

“ ဒေါ်ရှင်ရယ်၊ ဒါဖြင့်လည်း ရောင်းလိုက်ရောပေ့ါတော် ”

“ ရောင်းလိုက်လို့ ဖြစ်ပ့ါမလားဟဲ့၊ ငါ့ဟာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လမ်းမှာ ဆေးလိပ်သောက်ဖို့ ကုလားအိမ်က ဝင်ဆွဲလာတာပါဆိုမှ ”

ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုပေးသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် လက်ရှိအိုးပိုင်ရှင် ဒေါ်ရှင်ဟု အခေါ်ခံရသော အဒေါ်ကြီး နှစ်ဦးသည် အချီ အချ ပြောဆိုနေကြ၏။

“အဒေါ်ကြီး မရှင်ကလည်း ဒီလိုဆိုရင် ဥစ္စာရှင်ကို ခေါ်ပေးလိုက်ပါလား၊ သူ့ခမျာ ရထားပေါ် ကတောင် ဆင်းခဲ့ရပြီ ဥစ္စာ ”

ထိုတောရွာကလေးနှင့် မလိုက်အောင် ဝင်းဝါသန့်ပြန့်သော မိန်းမလှလှကလေးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ဘက် မှ ဝင်၍ ပြောပေးပြန်၏။

“ ငါက ရထားလာတော့မှာ မို့ သွားခေါ်မပေးနိုင်ဘူး အတင်၊ စေတနာရှိရင် ငါ့တူမပဲ သွားခေါ်ပေး ပေတော့ ”

“ ဘယ်ကုလားလဲ အဒေါ်ကြီး ”

“ ညည်းတို့ အနားက အန်းတာဆာမိဆိုတဲ့ ကုလားဟာအေ ”

ထိုမိန်းကလေးသည် ရုပ်ရည်သာမဟုတ်၊ စေတနာလည်း လှပါဘိ၏
။

“ ကျွန်မ ခေါ်ပေးပါ့မယ်ရှင် ”

ထိုသို့ပြောကာ ယုန်ဖြူမကလေး တစ်ကောင်အလား ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အနီးမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ များ မကြာမီ၌ ထိုတင်တင်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်အတူ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ချစ်တီးကုလားတစ်ယောက် အပြင် မြန်မာတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။

ချစ်တီးကုလားကို ကျွန်ုပ်က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ ဒီအိုးကလေးဟာ ခင်ဗျားပစ္စည်းလား၊ ကျွန်တော် လိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရောင်းပါ ”

`“ ဟာ ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်တဲမှာ ဒီတိုင်းပစ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းပါ၊ အဖိုးလည်း မတန်ပါဘူး။ ဝယ်မနေပါနဲ့ ၊ ယူသွားပါ ”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ချစ်တီးကုလား ဆိုသည် မှာ အလွန်တရာ လောဘကြီးသူများ ဖြစ်ကြသည် ဟု သိထားရာ ကျွန်ုပ်က ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်ကြောင်းပြောလျှင် မတန်တဆ ဈေးဆိုလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော် လည်း ကျွန်ုပ်၏ အထင်နှင့်အမြင်မှာ များ စွာ လွဲမှားသွားခဲ့လေ၏
။

၎င်း ချစ်တီးကုလားသည် ရိုးရိုးသားသားပင် သူ့အတွက် အသုံးဝင်ခြင်းမရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်ကို ရက်ရောစွာပင် အလကားပေးနေ၏။

သူနှင့်အတူ ပါလာသော မျက်စိမှေးမှေးနှင့် သူ၏ မျက်နှာတွင် ကြက်ဖင် ဟု ခေါ်သော ရှုံ့ရှာဖွယ်ရာ အနာများ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မြန်မာတစ်ဦးကမူ ...

" အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တန်ရာတန်ဖိုးတော့ ပေးရမှာ ပေါ့ "

" ဟ ... စံထူးရ၊ တန်ရာတန်ဖိုး ယူရအောင် ငါ့ဟာက တစ်ပြားမှ မတန်တာ "

" လိုချင်တဲ့ လူရှိရင် ပစ္စည်းဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတာပဲပေါ့ အန်းတားဆာမိရဲ့ "

ကျွန်တော်သည် ချစ်တီးကုလားကို အထင်သေးမိသော်လည်း အမှန်တကယ်၌ မူ ချစ်တီးမြန်မာက ပို၍ ဆိုးနေ၏။

မတတ်သည့်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က ပြောရတော့၏။

" ကဲ ... ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ အဲဒီပစ္စည်းကို ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ ဈေးပြောပါ "

ထို မြန်မာတောသား လူယုတ်မာသည် အဒေါ်ကြီးထံမှ အိုးလေးကိုယူ၍ ကြည့်ကာ ...

" ငါးကျပ်ဗျာ "

" ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ငါးကျပ် သတ်သတ်ပေးပါတယ်။ ဟောဒီ ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကိုဆာမိကိုတော့ တစ်ဆယ်ပေးတယ်။ ဟောဒီက ဆေးလိပ်ခွက် လက်ငင်းလိုသွားတဲ့ အဒေါ်ကြီးကိုလည်း ငါးကျပ်ပေးပါတယ်။ တကူးတက သွားခေါ်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ တစ်ဆယ်ပေးပါတယ် "

ကျွန်ုပ်သည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၍ တစ်ရွက်ချင်းထုတ်၍ ဝေလိုက်၏။ ကိုစံထူးခေါ်သော မြန်မာချစ်တီးမှ အပ ကျန်လူများ သည် ကျွန်ုပ်ပေးသော ငွေကို ချက်ချင်းမယူဘဲ အားနာနေကြ၏။ ထိုသူသာလျှင် ကျွန်ုပ်ပေးသော ငွေငါးကျပ်ကို အငမ်းမရ လှမ်းယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီးပမာ မျက်စိမှေးကလေးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝအားလျှော့ရမည်ဖြစ်သော အိုးကလေးကို ရရှိခဲ့ပေသည် ။ သို့သော်လည်း ထိုအိုးကလေးမှာ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေလျက်ရှိသော ပန်းတည်းဝန်၏ လက်ဆောင် အိုးကလေး ဟုတ် မဟုတ် သေချာစေရန်အတွက် အပျိုတော် ဒေါ်ဝဿန်၏ မြေး သူနာပြုဆရာမလေး မြမြထံသို့ သွားရပြန်၏။

မြမြသည် ကျွန်ုပ် ယူသွားသော အိုးကလေးကို မြင်ရကာမျှနှင့် သူ၏ အိုးကလေးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမကလေး မြမြကို ငွေငါးဆယ်ပေးသော်လည်း မယူဘဲ အတင်းငြင်းဆန် နေသဖြင့် ငင်းတန်ဖိုးနှင့် ညီမျှသောပစ္စည်းများ ဝယ်ယူကာ လက်ဆောင်အဖြစ် အတင်းပေး ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ် သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေခဲ့သော ပန်းတည်းဝန်၏ လက်ဆောင် မိုးကြိုးအိုးကလေးကား ကျွန်ုပ်လက်ဝယ် ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏။

ရတနာဂီရိတွင် အပျိုတော်ကလေးများအား အမျက်ပြေ လက်ဆောင်အဖြစ် မြန်မာပန်းတည်းဝန် အနုပညာသည် ကြီးတစ်ဦး၏ လက်ရာ မိုးကြိုးအိုးကလေး၏ ဇာတ်လမ်းကား ဤမျှနှင့် နိဂုံးတံ၍ နိဂုံးကမွတ် အဆုံးသတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ထိုအိုးကလေးသည် ‘ မနုစာရီ ’မည်သော ပညာရှင် မင်းသမီးနှင့် ဆက်နွှယ်၍ နေ၏။ ထို‘ မနုစာရီ ’ကား ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုး

အတော်များများ ဒဏ္ဍာရီအဖြစ် ပြောဆိုနေကြသော ‘ သုဓမ္မစာရီ ’ကဲ့သို့ လူသိမများ သော်လည်း သူ၏ အကြောင်းက အခိုင်အခံ့ ရှိ၏။

ရွှေမျဉ်း ဓမ္မသတ်၊ မနုကျယ်ဓမ္မသတ်တို့ သည် မနုစာရီ၏ လက်ရာခြေရာများ ဖြစ်၏။ ဣန္ဒြာစရိယမည်သော ဓာတ်ကျမ်းသည် လည်းကောင်း၊ ဓာတော သခိသံယော ဂါဂါ ဒိကြိယာမည်သော ဓာတ်ကျမ်းသည် လည်းကောင်း၊(ပေမူ) ပါသာဏာဓာတွာ ဒိဝိစာ ကရဏာဘသ္မိက ရဏာ မည်သော သတ္တုအမျိုးမျိုးတို့ ၏ အကြောင်း ကျမ်း(ပေမူ) သည် လည်းကောင်း၊ မနုစာရီမည်သော ပညာရှင်မင်းသမီး၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်တော့၏။

ဖြတ်ထုံးများ စီရင်ခဲ့သော သူကား အမှန်အားဖြင့် သုခဓမ္မစာရီ မဟုတ်၊ မနုစာရီသာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း အာဂါရဝိနယမည်သော မနုစာရီ၏ ကျမ်းကိုထောက်၍ ပညာရှိအချို့က ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ထိုပညာရှင်မင်းသမီး မနုစာရီ၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမင်းသမီးနှင့် ကျွန်ုပ်လက်ဝယ် ရောက်ရှိနေသော မိုးကြိုးအိုးကလေး မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်နေသည် ကိုလည်းကောင်း၊ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ရေးသားရန်မှာ အလွန် ဆူးပေါ်သောတောကို တိုးရသကဲ့သို့ ရှိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ခု စိုးရိမ်မိပြန်သည် မှာ လည်း မနုစာရီအား တကယ်ရှိခဲ့သော မင်းသမီးအဖြစ် ယခုခေတ် လူသားတော်တော်များများ လက်ခံနိုင်ရန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ ထိုအခက်အခဲများကို လျစ်လျူရှု၍ မရေးမဖြစ် ရေးသားရန် အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာသော ထိုအကြောင်းသည် ပင် မနုစာရီဝတ္ထုမည်ပေတော့၏။

အကယ်၍ စာဖတ်သူသည် ‘ မနုစာရီ ’အား တကယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့

လား၊ စိတ်ထင်ရာတွေများ လုပ်ကြံရေးသားထားခြင်းများ ဖြစ်နေရော့သလားဟု သံသယဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်၌ ညှာမှူရှုပ်ထွေးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရေးသားရန်ပင် မဆိုထားဘဲ တစ်ပါးသူ ရေးသားထားခြင်းကိုပင် ဖတ်နိုင်လောက်သော စိတ်ရှည် မှုမျိုး ကျွန်ုပ်၌ လုံးဝ မရှိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ထိုထက် အခိုင်အခံ့ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်၌ ရှိသော -

(တစ်) ပန်းတဉ်းဝန်၏ လက်ရာ မိုးကြိုးအိုးကလေး

(နှစ်) မနုစာရီနှင့် ကျွန်ုပ် ပူးပေါင်းရေးသားထားသည် ဟု ဆိုရမည့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မတတ်ကျွမ်း သော မာဂဓ သုဒ္ဓိစာ၊ သရေခေတ္တရာထက်စောသော မြန်မာစာ၊ ဗျည်း - သရ ရေးဟန်များ ပါသော စာအုပ်ကြီး တစ်ထုပ်၊

(သုံး) တာမွေ သုသာန်အတွင်းရှိ မနုစာရီဟု ကမွည်းထိုးထားသော အုတ်ဂူကလေး (မှတ်ချက် - တာမွေသုသာန် ယခုအခါတွင် မရှိတော့ပါ။)

(လေး) တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်ကျော်ခိုင်၏ စိတ္တဇဆေးရုံက ကိုယ်ရေးရာဇဝင်၊ (မှတ်ချက် - ယခုအခါ စိတ္တဇဆေးရုံကို စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံဟု ခေါ်သည် ။)

(ငါး) ဘားလမ်း စတီးဝပ် အချုပ်ခန်းမှ ဖောက်ထွင်းရာ မတွေ့ဘဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသော ဗိုလ်နန်းဝေနှင့်ပတ်သက်သည့် ရဲအမှုတွဲဟောင်း ၎င်းတို့ နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းကလေး သာလျှင်၊ (မှတ်ချက် - ယခုအခါ ဘားလမ်းကို မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းဟု ခေါ်သည် ။)

ကျွန်ုပ်ဘက်က သက်သေများ အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသတည်း။

စာရေးသူ

*